

Iubire conjugală și viață evlavioasă

„Familia care se roagă împreună rămâne împreună”. Acest dicton confirmă dorința lui Dumnezeu de a contribui la realizarea proiectului fiecărei familii.

23.09.2021

Avem norocul ca mariajul să fie nu doar problema a două ci a trei persoane . Trebuie că vă întrebați desigur cine este a treia. Este cineva care are un mare interes, mai mare decât soții înșiși, pentru ca fiecare

soție și fiecare soț să meargă înainte în proiectul său de sfințenie: Dumnezeu.

Isus Cristos a ridicat căsătoria naturală la înalta noblețe de sacrament în scopul de a acorda fiecărui soț, un har special în momentul de a croi calea pasionantă de constituire a unei noi „*biserici domestice*”. Iar El nu ne lasă singuri: El pătrunde în viața noastră, cum ne-ar spune *mă implic în tot ceea ce vă privește, fie mic sau mare, permanent sau efemer; parcurgându-mi calea voi vă veți găsi atât la Nazaret, cât și în Betania... și pe Calvar; dar nu este sfârșitul pentru că există Învierea: să aveți, deci, încredere căci eu voi fi mereu cu voi pentru a vă însufleți zilele.*

„Căsătoria este făcută – spunea sfântul Josemaría – pentru a permite celor care o contractă să se sfințească și să-i sfințească și pe ceilalți prin

intermediul ei: pentru aceasta, soții primesc un har special pe care îl conferă sacramentul instituit de Isus Cristos. Cel chemat la căsătorie găsește în această stare – cu harul lui Dumnezeu – tot ce este necesar pentru a se sfinți, pentru a se identifica în toate zilele mai mult cu Isus Cristos, dar și pentru a aduce la Domnul persoanele cu care trăiește” [1].

Viața conjugală este o adevărată cale de sfințenie creștină: „ingeniozitatea” pe care o caută toate cuplurile pentru a atinge fericirea constă în a face voința sa în fiecare situație și a multora, să iubim mult, cum ne-a iubit și El. Iată de ce când în familie ești atent la ceilalți ești mai fericit, deoarece toți caută fericirea, unii pentru ceilalți, Dumnezeu în primul rând, El care niciodată nu dezamăgește.

Iată ce ne spune Papa Francisc în cateheza sa despre familie:

„Dumnezeu a încredințat familiei nu grija unei intimități ca un sfârșit în sine, ci emoționantul proiect de a face lumea *domestică*. Desigur, familia care se găsește la început, la baza acestei culturi mondiale, care ne salvează; ea ne salvează de atâtea și atâtea atacuri, de atâtea distrugerii, de atâtea colonizări... ca cea a banului sau a ideologiilor care amenință atâta lume. Familia constituie baza care se apără” [2].

Așadar este folositor să se recupereze sensul căsătoriei ca sacrament și nu doar ca un eveniment vesel și familial – ceea ce el este desigur.

Înțelegem în profunzime că ne vom oferi celuilalt și acceptăm în căsnicie, participând la misterul de iubire dintre Cristos și Biserica sa. De aceea etapa logodnei este atât de importantă, pentru că începem deja să-l plasăm pe Dumnezeu în centrul

vieții noastre personale, așa încât El să ajungă să facă parte *din tine și din mine, din noi* deschis copiilor și altor familii. Numai dacă vor fi alături de Dumnezeu bărbatul și femeia vor reuși să determine să izvorască ce este cel mai bun unul din celălalt. A fi alături de Dumnezeu este cheia fericirii conjugale.

Pornind de la căsătoria noastră și fără nici un merit din partea noastră, vom putea fi și o lumină pentru ceilalți: o lumină arătând în mod silențios că Dumnezeu este prezent în viața noastră, că în cuplu și în familie supranaturalul se întâlnește *în mod natural* în orice, fără să facă nimic ciudat; căci noi lucrăm ca ceilalți, mergem aici și acolo, râdem și ne distrăm ca și ceilalți, avem neliniștile, visele, proiectele oamenilor de vârsta noastră, proiecte pe care le vom realiza sau poate că nu. Dar noi încercăm să punem totul în mâinile lui Dumnezeu, aceasta

este diferența. Apoi există o bucurie profundă în viața noastră: dacă nu vin copiii, sau dacă avem griji cu unul dintre ei, dacă apare o boală... vom plânge și noi dar cu picioarele pe pământ și privirea spre cer.

„Caritatea va inunda totul – ne amintește sfântul Josemaría – și va ajuta să împărtășim bucuriile și supărările care pot veni; ea ne va face să zâmbim și să uităm propriile preocupări pentru a-i servi pe ceilalți, ea ne va ajuta să-l ascultăm pe aproapele nostru sau pe copiii săi, ca să le arătăm că îi iubim și că îi înțelegem, într-adevăr; caritatea ne va ajuta să depășim micile noastre fricțiuni fără importanță în micile servicii din care este făcută viața comună de fiecare zi” [3].

Să ne rugăm în familie – respectând libertatea fiecărui copil și ținând cont de vârsta fiecăruia, căci credința se transmite dar nu se impune – este

recomandat de tradiția creștină, dat fiind că prin intermediul practicilor mici dar concrete de pietate trăite în familie se transmite credința din generație în generație: să-i oferim ziua noastră lui Dumnezeu dimineața, să recităm *Angelus* la prânz și cele trei *Ave* seara; să-l invocăm pe Dumnezeu la începutul unei călătorii; să mergem împreună la Liturghia de duminică; să recităm, poate, rozariul în familie pentru că „familia care se roagă împreună rămâne împreună”, după cum se spune. Să binecuvântăm masa, ne amintește de *Laudato si*, este o practică foarte frecventă: „Să ne oprim pentru a-i mulțumi lui Dumnezeu înainte și după masă este o expresie a acestei atitudini [de contemplare a creației]. Propun credincioșilor să reînnoade acest obicei și să trăiască în profunzime. Acest moment de binecuvântare, deși este foarte scurt, ne amintește dependența noastră de Dumnezeu

pentru viață, ne fortifică sentimentul de mulțumire pentru darurile creației, îi recunoaște pe cei care prin munca lor furnizează aceste bunuri și întărește solidaritatea cu cei care sunt cel mai mult în nevoi” [4].

Cât despre soți, ne-am angajat în ziua mariajului nostru să ne ajutăm reciproc: să deschidem orizonturi pentru a ne îmbunătăți, încurajându-ne să fim aproape de Dumnezeu fără a sufoca nici a deranja... căci, într-adevăr, *le compelle intrare* (constrânge-i să intre) (Lc. 14, 23) din Evanghelie, care este cel mai bun mod și cel mai eficace de a apropia pe cineva de Dumnezeu, constă în a-și iubi soția și copiii și a te ruga pentru ei, arătându-le calea ce duce spre cer. Este necesar să se respecte ritmul fiecărei persoane și dificultățile sale prin rugăciune și o prezență discretă; trebuie de asemenea respectate momentele de

intimitate ale celuilalt cu Dumnezeu, momente care pot să nu fie împărtășite , ceea ce nu ar fi un obstacol în cuplu ci, din contră, o sursă de bogăție. Respectul reciproc est foarte important , mai ales în chestiunile spirituale și de conștiință, acolo unde fiecare își deschide sufletul lui Dumnezeu și unde libertatea se decantează în deciziile cele mai importante ale vieții. Intimitatea cu Dumnezeu este personală și, chiar dacă fiecare trebuie să-și găsească propria cale spre El, trece cu siguranță prin și prin intermediul soțului, ceea ce îmbogățește.

Dumnezeu a vrut mult să se implice cu noi în aventura căsătoriei, pentru că ne iubește profund și ne dorește fericirea, pentru că vrea ca noi să fim o lumină pentru ceilalți, formând cu copiii noștri o adevărată *biserică domestică*: „În măsura în care familia creștină primește *Evangelia* și se

maturizează în credință, ea devine o comunitate care evanghelizează (...). Această misiune apostolică a familiei este înrădăcinată în botez și primește harul sacramental al căsătoriei, un nou impuls pentru a transmite credința, pentru a sfinți și a transforma societatea actuală după scopul lui Dumnezeu” [5]. Cât de mare este misiunea la care noi, soții am fost chemați de Dumnezeu și pe care a pus-o în mâinile noastre! Ce responsabilitate extraordinară ca a noastră, să colaborăm la nașterea unei societăți reînnoită prin caritatea lui Cristos! Și ce nevoie absolută de ajutorul său!

Rosamaria Aguilar

Photo : Into Smerset

[1] Sf. Josemaría, *Convorbiri*, nr. 91

[2] Papa Francisc, Audiență din
16.09.2015.

[3] Sf. Josemaría, *E Cristos care trece*,
nr. 23.

[4] Papa Francisc, enc. *Laudato si*, nr.
227.

[5] Sf. Ioan-Paul al II-lea, exhort.
apost. *Familiaris consortio*, nr. 52

.....

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/iubire-
conjugala-si-viata-evlavioasa/](https://opusdei.org/ro-ro/article/iubire-conjugala-si-viata-evlavioasa/)
(26.03.2025)